Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. **Den 1ste Februar 1892.** **41de Aargang.**

Oldtidens Befæstninger.

Et Vidnesbyrd bekræftende Mormons Bogs Sanddruhed.

(John H. Kelson, i »Deseret News«.)

(Sluttet fra Side 118.)

At General Harrison, forhenværende Præsident af de Forenede Stater i Amerika, skulde have sagt følgende, berettes i »The Historical Society of Ohio,« Aargang 1, Side 212: „Disse Befæstninger vare ikke oprettede til Forsvar for et pludseligt Angreb, thi Murenes Højde og masive Bygning bevise at den Fare, som de søgte Beskyttelse imod, var stedse truende. De tre Kjæmpehøje, som jeg har besøgt, bære Præg af deres militære Beskaffenhed, som ikke kan misforstaas". Til den opmærksomme Forsker og Arkæolog fremstille disse tause Vidner om Strid og Fejder mellem Oldtidsracer, som for længe siden ere hensovede, en Kjæde af forvirrende Gaader. Men disse kunne blive opløste, dersom Menneskene vilde antage de paalidelige Vidnesbyrd og Beviser, som eksistere desangaaende, og ikke forkaste dem, simpelthen fordi de ikke ere populære.

Siden de Optegnelser, som Mormons Bog indeholder angaaende Amerikas Urindvaanere, deres Nedstamning, Skikke, Religion og Samfundstilstand, vare offenliggjorte for Verden, har en stor Masse Vidner, af den mest forbausende Slags, kommen for Dagen, for at bekræfte Historiens (Mormons Bogs) Ægthed. Lig Optegnelserne ere disse Vidner ogsaa komne ud af Jorden, og „hvisker fra Støvet". Medens nogle af de lærde blandt Menneskene — de religiøse — have været beskjæftigede med at fornægte Sandheden og Agtværdigheden af Mormons Bogs Aarbøger, have andre arbejdet med stor Iver for at frembringe de mest kraftige og haandgribelige Beviser for Paalideligheden af de Beretninger, som disse opgravne Optegnelser indeholde.

Oldgranskere ere enige i, at „iblandt Højbyggerne var Krigsførelse udentvivl et vigtigt Spørgsmaal".

Hvorfor var Krig et saadant vigtigt Spørgsmaal blandt hine Oldtidsnationer? Det er øjensynligt, at Striden var af en borgerlig og uforsætlig Beskaffenhed. Der er ingen Tegn, som tyder til Angreb af fremmede Magter, eller forskjellige Folkeracer. Blandt Levninger som ere fundne, ere ingen anatomiske Ejendommeligheder til at bevise, at de stridende Magter vare af forskjellige Nationaliteter. I 1839 udgav Hr. Morton i Philadelphia et Værk, „Crania Americana" eller en sammenlignende Fremstilling af Hovedskaller fra Nord-Amerikas forskjellige Urfolk. I dette Værk bemærker Hr. Morton, at der er en Enhed i fysiske Typer blandt alle Indbyggerne baade af Nord- og Sydamerika, med den eneste Undtagelse af Eskimoerne.

En vigtig Kjendsgjerning til Støtte for den videnskabelige Fremstilling, at en enkelt Menneskerace befolkede hele den atlantiske Kyst i Amerika, findes i Ligheden mellem de Sprog, som brugtes af Oldtidens Indbyggere i disse Egne. Doktor Crevaux, en utrættelig Arbejder paa det videnskabelige Omraade, hvis Liv var opofret for Videnskabens Sag — vi erfare at han var myrdet af the Tobas (en Indianerstamme), mærkede en slaaende Lighed mellem Tungemaalet af de indfødte ved Amazonflodens øvre Løb, i Guyanna, Antillerne, og Sproget af de gamle Indbyggere af Rio de Janeiro. (Bull, Soc. Anth., 1881, Side 564.)

Medens der eksisterede vigtige Uligheder i Hudfarve, Legemshøjde og andre fysiske Træk, saa vel som Stand i Kulturtrin og Kunstforstandighed, og endskjøndt de vare adskilte i mange Stammer eller Folkeslag, alligevel komme alle de mest paalidelige Skribenter overens om, at de havde en fælles Herkomst.

Mormons Bog beretter, at paa Guds udtrykkelige Befaling og ved hans Ledelse udvandrede en liden Koloni af de gamle Indbyggere fra det østlige Asien til Amerika, omtrent ved den Tid, da Babylons Taarn blev bygget. Efter at et stort Areal af det amerikanske Fastland var befolket af denne Stamme igjennem en Tidsperiode af sytten hundrede Aar, blev Folket overmaade nedsunkne i Laster og tabte ethvert Indtryk af menneskelig Medfølelse og Dannelse. De indlode sig i Strid og de mest skrækkelige og barbariske Sammenstød med hverandre, indsattende den hele Befolkning — endog Kvinder og Børn — hvilke foraarsagede deres totale Ødelæggelse. Ikke mindre end femten Millioner Mennesker bleve saaledes udryddede ved disse ødelæggende Slag.

Disse Amerikas tidligere Indbyggere vare kaldte Jarediter efter Navnet paa Koloniens Stifter, Jared. De vare hovedsagelig bosatte i Nordamerika. Babylonerne, Chaldæerne og Ægypterne vare samtidige Nationer med Jarediterne. Og hvad som helst er funden i den senere Tid, som er levnet af Jarediterne, maa bære Præg af deres gammeldags Oprindelse. Det er ikke sandsynligt at Jarediternes Levninger af nogen Betydning ville bestaa af Befæstninger eller Byer omgivne med Mure, da deres Grundlæggere forlode Nimrods Sletter, førend de tidligere Indbyggere i Verden havde delt sig i adskillige stridende Nationer. I de Dage, da Jarediterne udvandrede, var Krig- og Militærfærdighed ikke store Stæders Ære. Rimeligvis havde Jared set nogle Eksempler paa Oldtidens Murværk. Templer, Pyramider og Paladser samt masive Bygninger, som vare beregnede til at staa saa længe som Jorden. Jared havde maaske ikke alene set, men havde i Virkelig-

heden været behjælpelig med at opføre Babylons Taarn, men det er ikke sandsynligt, at han nogensinde havde set et Taarn beskyttet ved Tinder, en Forsvarsfæstning eller Feltskanse! Hvad er Følgerne af Uenighed, Splid og Kappelystens Interessjer og Hensigter? Gjenforening og Centralisation af Hensigter og Anstrængelser var en Ejendommelighed ved Jareds samtidige.

Efter Jarediternes Bosættelse i Landet levede Folket i Fred i et Tidsrum af mange Generationer, og deres Ledere vare retfærdige Mænd; men i de følgende Generationer delte de sig i to modstridende Nationer, og da begyndte den Elendighed, som foraarsagede deres endelige Undergang.

Deres Krigsangreb vare mere lig den spanske Guerilla, eller Anfald af let bevæbnede og uøvede Bander, end Krig paa bestemte Kamppladser med varige Forsvarsposter. Vi læse om disse Armér, at de flyttede hurtigt fra Sted til Sted og sloge Lejr paa mange Pladser under deres Marscher, men i den kortfattede Optegnelse, som vi have angaaende hine blodige Kampe, findes ikke Spor af Bevis for, enten den ene eller anden Hær mødte Modstand ved Høje Mure og faste Borge. Dersom saadanne Tilflugtssteder af noget anseligt Antal havde været til, vilde Historieskriveren i sin Beskrivelse af de endelige Slag have omtalt dem.

Følgende Uddrag fra de kortfattede Optegnelser i Mormons Bog ville give et almindeligt Begreb om Jarediternes Krigsvæsen:

„Og nu begyndte der at blive en Krig over hele Landet; hver Mand med sin Bande stred for det, som han ønskede. Og det skete, at Coriantumr, som var meget vred paa Shared, gik imod ham med sine Hære til Strid; og de mødtes i stor Vrede i Gilgals Dal, og Kampen blev saare haard. Og det skete, at Shared stred med ham i en Tid af tre Dage. Og det skete, at Coriantumr slog ham og forfulgte ham, indtil han kom til Heshlons Sletter. Og det skete, at Shared angreb ham igjen paa Sletterne; og se, han slog Coriantumr og drev ham atter tilbage til Gilgals Dal.

„Og Coriantumr angreb Shared igjen i Gilgals Dal, hvor han overvandt Shared og dræbte ham. Og Shared saarede Coriantumr i hans Laar, saa at han ikke gik til Strid igjen i en Tid af to Aar, i hvilken Tid alt Folket over hele Landet udgød Blod, og der fandtes Ingen til at forhindre det." Mormons Bog, Ether, 13, 25—31.)

„Hver Mand holdt Haandgrebet af sit Sværd i sin højre Haand for at forsvare sine Ejendele samt sit eget og sine Hustruers og Børns Liv. . . . . . Ikke desmindre trængte Coriantumrs Hær fremad mod Lib, saa at han flygtede til Grænserne ved Havet. Og det skete, at Coriantumr forfulgte ham; og Lib stred med ham ved Søkysten. Og det skete, at Lib slog Corintumrs Hær, saa at den atter flygtede til Ørken Akish. Og det skete, at Lib forfulgte ham indtil han kom til Agosh Sletter. Og Coriantumr havde taget hele Folket med sig, da han flygtede for Lib, i den Del af Landet, hvorigjennem han flygtede. . . . Og Libs Broders Navn var Shiz. Og det skete, at Shiz forfulgte Coriantumr, og han ødelagde mange Stæder, og han dræbte baade Kvinder og Børn og opbrændte deres Stæder; Og en Frygt for Shiz kom ud over hele Landet; ja, det Skrig hørtes over hele Landet: Hvem kan bestaa for Shiz' Hær? Se, han fejer Jorden for sig! Og det skete, at Folket begyndte at flokke sig tilsammen i Hære

over hele Landet. Og de vare delte; en Del af dem flyede til Shiz' Hær, og en Del af dem flyede til Coriantumrs Hær. Og saa stor og langvarig havde Krigen været, og saa lang havde den Scene af Blodsudgydelse og Drab været, at det ganske Land var bedækket med de Dødes Legemer; og saa skyndsom og hastig var Krigen, at Ingen blev efterladt til at begrave de Døde, men de droge frem fra Blodsudgydelse til Blodsudgydelse, efterladende baade Mænds, Kvinders og Børns Legemer omspredte i Landet til at blive et Rov for Ormene". (Morm. Bog, Ether, 14, 2—22.)

Da Jarediterne ikke vare Fæstningsbyggere, kunne vi forstaa, hvorfor saa faa Ruiner af denne Slags findes i den Part af Nordamerika, hvor de fornemlig boede.

Den Folkerace, som fulgte efter dem paa det amerikanske Fastland, ankom dertil omtrent paa den Tid, da de foregaaende Indbyggere bleve totalt udryddede, og de nedsatte sig i den sydlige og vestlige Del af Landet. De kom fra krigerske Nationer, vare bekjendte med voldomgivne Byer og alle Slags Fæstningsværker af Sten og andre Materialier; og Fæstningerne, Jordvoldene, Observationstaarnene og Kjæmpehøjene, som ere opdagede i Amerika, ere væsentligst fundne i de Egne, hvor disse Folk boede, og saaledes vidne om deres militære Kundskaber, og paa samme Tid stadfæste de Ægtheden og Overensstemmelsen af Beretningerne om deres Oprindelse og Hensigter.

Nephiterne spredte sig over en stor Landstrækning i Central- og Nordamerika, saavel som i Sydamerika, medens Jarediterne boede længere mod Nord, hvor, Kjæmpehøjene som vare opførte i militær Hensigt, sjælden findes. M. de Nadaillac siger, at i Antal aftage de, jo mere man nærmer sig Atlanterhavets Kyst. Sjælden findes de vest for Klippebjergene, og endnu sjældnere ere de i Canada. (Pre-His. Am. Side 83.)

Men man finder Oltidslevninger af en anden Art i de Egne, hvor Jarediterne vare bosatte, hvilke ere af stor Interesse for dem, som forske Mormons Bog. Videnskabsmænd erkjende villigt, at der iblandt Opdagelserne paa den vestlige Halvkugle findes meget, der vidner om en ældre Befolkning end de nuværende Indianeres Forfædre. D'Hrr. Agassiz og Lyell ere begge af den Mening, at da Europa blev befolket af de omflakkende Horder af Vilde, hvis eneste Vaaben var raat tilhugne Flintestene, var Amerika allerede befolket af Mennesker, som byggede Byer, opførte Monumenter, og som havde opnaaet en høj Grad af Civilisation.

I et Værk, »Types of Mankind«, Side 350, omtales mange underlige menneskelige Levninger af høj Alder, fundne paa det amerikanske Fastland. Hr. Lund skriver om talrige Skeletter, som han fandt i Kalkstensklipperne paa Kysten af en Indsø i Provinsen Minas Gerais, Brasilien. Ved Udgravningen fandt han over tredive Skeletter af Personer af begge Kjøn og af forskjellige Aldre, fra Spædebarnet til Oldingen. Disse vare blandede sammen paa en Maade, som viste tydelig, at der ikke havde været regelmæssige Begravelser, og de laa tilmed paa Hulens oprindelige Bund, som om de vare kastede ned i stor Hast.

Flere af Skallerne fremviste Huller, som uden Tvivl vare foraarsagede ved Krigsvaaben. Der var mange Kjæmpehøje i Nærheden, som ved Udgravning viste at have været brugte som raa

Begravelsespladser, da de indeholdt store Hobe af Skeletter, der vare løselig bedækkede med Jord. Det er sandsynligt, at disse Skeletter vare Levninger af dem, der faldt paa Valpladsen, og som senere i Hast vare samlede i Hobe, tilligemed deres Vaaben, og begravede paa denne Maade. Paa nogle Steder laa Skeletterne lagvis over hverandre, det første Lag paa den bare Jord. Hr. W. P. Potter skriver til Videnskabsakademiet i St. Louis i 1880 om lignende Høje, fundne i Sandy Woods i Staten Missouri. Lagene indeholdt fra 100 til 200 Skeletter. Nogle laa sammenbøjede, andre vare i en siddende Stilling, men de fleste laa fladt paa Ryggen, paa Ansigtet eller paa Siden. Disse Lig vare begravede uden Kister eller noget Tegn paa den Agtelse, som Mennesker i Almindelighed tildele de Døde. Om disse Skeletter, som ere fundne i de Høje, som Hr. Potter beskriver, vare Levninger af Jarediter eller Nephiter, vide vi ikke, men det er klart, at de vare faldne Krigere, som vare sankede sammen paa de omliggende Slagmarker.

Der var Ophold i Slagets Gang, af Dages eller Ugers Varighed, under hvilke de Faldne vare slæbte sammen og bedækkede med Jord. Undertiden var Kampen saa hæftig, at der ikke var Mandskab nok tilbage til at begrave de døde. I Mormons Bog, Mosiah, 8, 8. læse vi, at et Selskab Nephiter gik vild i Ørkenen, og de kom til en af Jarediternes Slagmarker og „opdagede et Land, som var dækket med Ben af Mennesker og Dyr".

Af ovennævnte Grunde kunne vi med Rimelighed antage, at disse Oldtidens Militærbefæstninger skrive sig fra de Folkeracer, som beboede Landet efter Jarediterne. Beretningerne om Nephiternes Krige forklare tilfulde Aarsagen til Tilværelsen af de endnu eksisterende Ruiner af Forsvarsværker i Amerika.

Nationens Grundlægger, Lehi, var ikke nogen almindelig Mand. Han var „oplært i Jødernes Lærdom og Ægypternes Sprog". Hans Navn stod paa de gamle Optegnelser blandt Konger, Præster og Patriarker. Han stod iblandt sin Familje som Højpræst, Profet Seer og Aabenbarer. Den almindelige Opfattelse, at vor Tids Indianerne udsprang fra raa og vilde Barbarer, er ikke overensstemmende med Sandheden. Erindringstegn og Monumenter, som de efterlode sig, bevise dette. Lehis Følge og Efterkommere kunde rose sig af, at de havde Individer iblandt sig, som stode højt i den Tids Kultur. Endvidere vare de i Besiddelse af Nøglerne til sand Videnskab og Kundskabens Skatte. De vare flinke Haandværkere, dygtige Skibsbyggere og forstode sig paa Mineralogi og Agerbrug. De byggede Paladser og Templer, og naar Omstændighederne krævede det, omgave de deres Byer med stærke Volde samt lagde Planer til og opførte kunstige Fæstningsværker til Krigsangreb og Forsvar.

Som vi vide, vare Jøderne dygtige i Anlæg og Bygning af Befæstninger. Man maa ogsaa tage de hensvundne Aarhundreder i Betragtning, og Elementernes Indvirkninger i dette Tidsrum paa de tilbageværende Levninger af hine Krigeres Værker. I de fleste Tilfælde er alt Træværk, som anvendtes ved Opførelsen af disse Fæstninger, forsvundet, og kun Værkerne af Jord og Sten bestaa og vise vor Tids Forskere Omridsene og Planen af samme. Enhver Rejsende kan vidne om de Indgreb, som Tiden har gjort paa de mest omhyggeligt opførte Oldtidsbygninger. Men selv i deres nuværende forvitrede

Tilstand vise disse Levninger planmæssig Beregning af Befæstningernes Brug, samt topografisk Nøjagtighed. Ved Undersøgelse af Levningerne have Oldtidsforskere fundet mange af de Ejendommeligheder, som henhøre til den virkelige Kunst i Forsvarsvæsenet, fra den simpleste Hindring til det mest omhyggelige System tilhørende en Fæstning af første Rang, og disse Ruiner forefindes i en saa overvældende Masse, at deres Tilværelse alene retfærdiggjør os i den Tro, at Amerika maa have været Skueplads netop for saadanne Scener, som Mormons Bog skildrer.

Selvbeherskelse.

Det første Skridt at tage for at erholde et jævnt Sindelag, er en bestandig Opmærksomhed paa sig selv og en uafladelig Aarvaagenhed paa, at man i intet Tilfælde overvældes af hæftige Sindsbevægelser og at, hænde hvad som helst, man forbliver koldblodig. Den, som har vundet denne Opmærksomhed over sig selv, denne faste Vilje, aldrig at tabe sin Fatning, han har allerede halvt sejret. Og i Sandhed, stor er Menneskets Evne. Det kan med en fast Beslutning og stadig Opmærksomhed forandre sig paa en beundringsværdig Maade. Aanden, som hos Mennesket i Almindelighed er Legemets Slave, kan ved sin Magt fordelagtigt omskabe Legemets naturlige Tilbøjeligheder.

Kun den, som behersker sig selv, kan beherske andre. Et Sindelag, som aldrig ved nogle ydre ufordelagtige Indtryk forstyrres i sin stille Ro, bedømmer altid betænksommere og rigtigere saavel Medmenneskers Handlinger som Hændelsernes Hensigt.

Den, som er i Besiddelse af en saadan Sjælskraft, er viis, og hans Sagtmodighed opvækker Ærbødighed, ja ofte Beundring. Den, derimod, hvis Sindelag er omskifteligt, er ikke sig selv lig hverken i sine Bedømmelser eller sine Gjerninger, thi han modsiger ofte sig selv, taber sin Selvagtelse og med Rette tillige Andres Agtelse.

Derfor — betænk dig selv! Handl aldrig, naar Du fornemmer, at dine Følelser begynde at bruse op. Ti eller overvej dine Ord, naar Glæde eller Smerte, Frygt eller Vrede vil overvælde dig! Vogt dig for at fatte nogen Beslutning, dersom dine Følelser ere heftige, eller naar du er bevæget af Glæde eller Vrede! Efter Henrykkelsen er forsvunden, kommer Angeren i dens Sted. Naar du fornemmer nogen Sindsbevægelse i dig, naar du føler nogen Fortrydelse at oplue hos dig, eller at Misfornøjelse og Tungsindighed omhyller din Sjæl, eller at du ikke er dig selv mægtig — søg da Adspredelse for dit Sind, gaa til en anden Plads, end hvor du opholder dig ved disse Følelsers Indtrængen. Forandrede Gjenstande kunne fremkalde andre Billeder samt opvække andre Tanker og Følelser hos dig; du maa gjenvinde din tabte Ligevægt i Natur og Vandel, og de Ord, du derefter ytrer, de Foranstaltninger, du derefter vedtager, burde være af den Beskaffenhed at bibeholde din gode Samvittighed og spare dig Anger eller Skam.

Benyt Tiden.

Intet er mere værdifuldt end Tiden. Tiden er en Del af Evigheden. Ligesom Livet gaar den og kommer aldrig tilbage. Naar alle Mennesker tænkte alvorlig paa denne Sag, maatte enhver, Mand, Kvinde, Gammel og Ung, finde det nødvendigt at benytte denne storartede Gave, i at berige sig med Kundskab.

Ingen er for gammel, Ingen for meget sysselsat, Ingen er for fattig til at lære. — Intet er saa at sige umuligt. Napoleon foreslog, at dette Ord blev udtaget af Ordbogen. Historien fortæller os om Mænd, som i en langt fremskreden Alder tilegnede sig Kundskaber.

James Watt var fyrretyve Aar gammel, da han lærte Fransk, Tysk og Italiensk. Thomas Scott var seks og halvtredsindtyve Aar gammel, da han studerede Jødisk.

Mænd, hvis hele Liv var optaget af tvingende Forretninger, men som forstode Værdien af Tiden bleve Mestere i Sprog og andre Videnskaber ved at benytte de faa Minutter, der vare til Raadighed. — For Eksempel, Dr. Burney lærte Fransk og Italiensk, naar han red sin Hest fra en af sine musikalske Elever til en anden. — Engelskmanden White lærte Græsk paa sine Vardringer til og fra en Sagførers Kontor. — Vi ville alle have Anledning, naar vi bare forstaa at gribe den. Vismanden siger om Anledningen: „Den har Haar i Panden, bag er den skaldet; dersom Du griber hende i Pandelokkerne, kan Du holde hende, men dersom hun løber bort kan ikke engang Jupiter fange hende."

Den fattige blandt os har Anledning til at skaffe sin Aand Føde, berige sig med Skatte, som Møl og Rust ikke kan fordærve. I Evighed vilde de ikke fordunkles men skinne klarere, indtil Fuldkommenhed er naaet. Enhver Person, siger Gibbon, har to Uddannelser: en, som han modtager af andre, og en, større, som han giver sig selv.

Verdensberømte Mænd kunne rose sig af at være selvlærte. Strængt Arbejde om Dagen har ikke frataget dem Lysten at studere om Natten. Professor Moor var for fattig til at kjøbe en Bog, laante den, og kopierede den med sin egen Haand. Missionær Skrefsrud studerede paa egen Haand Indisk og oversatte Bibelen i dette Sprog. Paa Gaden i hans Fødeby kunde man ofte se denne fattige Mand gjøre Forespørgsler hos Studenter.

Alle Ting have sine Vanskeligheder, men lad os sige med de gamle Skandinaver, enten vil jeg finde en Vej eller ogsaa gjøre en.

Som Sidste-Dages Hellige er det vor Pligt at uddanne os. Gud gav os spesielle Instruktioner at lære gode Bøger og vel ikke uden Grund. — Dette Folk er bestemt som Hoved, ikke til at være Halen. Ingen kan frelses i Uvidenhed. Evangeliet skal prædikes for de fattige, men ogsaa for rige, for Konger og Fyrster, for vise og mægtige. Vil Du være en nyttig Tjener, saa faa Kundskab. Kundskab er Magt. Naturens Bog er den største og mest omfattende men paa samme Tid den mest storartede. Mænd have levet og døet sigende: „Stort er dit Værk, o Herre".

Smaa Ting have bragt store Resul-

tater. Spindelvæven bragte os Ideen om Hængebroer; Hummerskallen om den undersøiske Tunel.

Vi ere i en stor Skov, og lad ikke Ordsproget ramme os: „Han kunde ingen Brændsel finde". — »Sv. Härolden.«

Den 1ste Februar 1892.

De tre Tilværelser.

Vi ere Guds Børn. Han er vor Aands Fader. Han gav os Liv og Tilværelse. Profeten Esaias udbryder: „Men nu, Herre! Du er vor Fader; vi ere Leret, og Du er vor Pottemager, og vi ere alle din Haands Gjerning." Apostelen Paulus taler om: „En Gud og Alles Fader, som er over Alle, og ved Alle, og i Eder Alle." Menneskene have deres jordiske Forældre, men Gud er alle Aanders Fader. Den samme Apostel, idet han formanede de forrige Dages Hellige til Overbærenhed og Standhaftighed, udviste Nøvendigheden af at lide Herrens Tugtelse, thi derved beviser han sin Kjærlighed, „thi den Herren elsker, den revser han, og han tugter haardeligen hver Søn, som han antager sig." Videre siges der: „Have vi tilmed haft vore kjødelige Fædre til Optugtere, og bevaret Frygt for dem, skulle vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve? Herren sagde til Profeten Esaias: „Jeg vil ikke trætte evindeligen, og ikke være vred i Evighed; thi ellers maatte Aanden og de Sjæle, som jeg har skabt forsmægte for mit Ansigt." Vismanden fortæller om en Tid, som skal komme, naar „Støvet kommer til Jorden igjen, som det var før, og Aanden kommer til Gud igjen, som gav den."

Disse Skriftsteder bevise tydeligt, at Gud er alle Menneskers Aanders Fader, og derfra kunne vi drage den Slutning, at alle Mennesker havde en Tilværelse førend de kom paa denne Jord. Dette bevises yderligere ved Herrens egne Ord til Profeten Jeremias, da han siger: „Før jeg dannede dig i Moders Liv, kjendte jeg dig, og før Du udkom af Moders Skjød, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene", og det er endvidere bekræftet ved Frelserens Ord til sine Disciple: „Hvad om i da faa at se, at Menneskens Søn farer op hvor han var før."

De, som have lagt Mærke til Guds underlige Værk i Naturen, have erfaret, at alle hans Love ere blevne til i en viis Hensigt. Solens Lys, Vinden, Bølgerne, de skiftende Aarstider, Jordens forskjelligartede Vækster, Nat og Dag, Kulde og Varme har hver sit Værk at udføre til Menneskenes Nytte og Behag. Er det da rimeligt at antage, at Herren havde et ejendommeligt Øjemed i at sætte Mennesket, som er Kronen paa al hans Skabning, paa dene Jord? Visselig er det; og som Sidste-Dages Hellige have vi modtaget gjennem Aabenbaring Kundskab om hvad denne Hensigt er, nemlig at Menneskene ere i denne Prøvestand for at kunne formeres, prøves, udvikles, fuldkommengjøres og erholde en tilstrækkelig Forstand om Godt og Ondt, og tiltage i Guds Kundskab, saa de engang kunne blive ham lig.

De, som ere betroede Legemer og komne til Jorden, ere de, som vare tro-

faste og udholdte deres første Prøvestand, de, som ikke toge Del i Oprøret i Himmelen, da Lucifer, Morgenrødens Søn, tilligemed en Tredjedel af Himmelens Hærskare, som fulgte ham, blev nedstødt fra Guds Nærværelse. I den nærværende Tilstand, gjennemgaa Jordens Indvaanere deres anden Prøvestand. Dertil ere de iførte Legemer og givet Forstand til at skjelne mellem Godt og Ondt; de kunne have Glæde og Sorg ved disse Erfaringer, saa at deres Begreber om Lykke og Elendighed kunne blive fuldkomne. Men Gud gav i sin Visdom Menneskene Handlefrihed, hvorved de have Lejlighed og uindskrænket Frihed til at vælge for dem selv. Ved at vælge den rette Vej, kunne de forfremmes i det Gode og blive berettigede til at modtage de Velsignelser, som Gud har beredt for sine trofaste Børn, og endvidere ville de være i Stand til at leve saaledes, at naar de have udstaaet denne Prøvestand, og nedlagt denne jordiske Hytte, kunne de være værdige til at modtage et udødeligt Legeme i deres tredje Tilværelse, hvor de kunne staa som Konger og Præster for Gud, og modtage den Herlighed og Magt, som Herren vil tildele dem.

Naar vi overveje disse herlige Løfter, og betragte hvad det er muligt for Menneskene at udføre, og den Herlighed, de kunne opnaa, glædes og frydes vi over det Privilegium, som er skjænket os, at vi ere forundt en Tilværelse paa denne Jord. Vi føle os styrkede til at gjennemgaa de Prøver og Gjenvordigheder, den Hunger, Tørst, Lidelse og Død, som vi ere underkastede, og altid have de Velsignelser for Øje, som ere lovede de Trofaste ved den Herre Jesus. I vor første Tilværelse, „der Morgenstjerner sang tilhobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde", frydede vi os over Udsigterne til at blive sendte hid for at blive prøvet i denne Verden. Da vi for en Del forstaa Guds Hensigter angaaende vor Tilværelse her, beklage vi ikke som en sørgelig Ulykke vore første Forældres Overtrædelser, hvorved Døden kom til Verden; thi uden Faldet vilde aldrig Menneskene have kjendt Godt og Ondt, ejheller Glæden ved Gjenløsningen, eller det evige, opstandne Legeme hvilket Gud giver til alle Lydige; nej, uden Faldet vilde vi ikke være til. Naar vi beskue i dette Lys vor Mission paa denne Jord, og betragte den Herlighed, som er beredt for de Trofaste, naar Prøverne i denne Tilværelse ere endte, blive de Besværligheder, som vi møde i dette Liv kun lig en Taage, som hurtigt forsvinder for Solens Glans.

De, som ikke forstaa Evangeliet, sige ofte til sig selv: Dersom dette er sandt og Gud er retfærdig, hvorfor oplyser han ikke sine Børn desangaaende? Vil han fordømme dem, fordi de ikke vide? Det første Spørgsmaal kunde besvares saaledes: Gud har vitterliggjort Frelsningsplanen for Menneskene paa saa klar en Maade, at Alle de, som ønske det kunne faa at vide hans Hensigter med Hensyn til dem. Han sendte sin Søn, Jesus Kristus, i Tidens Midte til at forsone for de Synder, som bragtes til Verden ved Faldet, og tillige for at aabne Vejen, hvorved enhver kunde vende tilbage til Faderen, iført et udødeligt Legeme ved Lydighed til hans aabenbarede Plan. Jesus blev Opstandelsens Førstegrøde. De første Principer af Frelsningsplanen ere meget enkelte: Tro, Omvendelse, Daab og den Helligaands Modtagelse, i Overensstemmelse med den hellige Skrift. Denne Plan er tilgjængelig for Alle og Enhver. Herren har tillige aabenbaret sig selv i vor Tid, og igjen iklædt Mænd med Myndighed til at gaa ud til Jordens Nationer og prædike Omvendelse til Folket, til at døbe dem i hans

Navn, og give dem Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Helligaand med det Løfte, at de, som tro, skulle nyde de samme aandelige Gaver, som de Troende nød i Jesu Dage. Dette Arbejde udføres nu af Guds Tjenere, til et Vidnesbyrd, førend Enden kommer. Menneskene maa ikke tænke, at Kundskaben om dette Evangelium kommer til dem uden nogen Anstrængelse fra deres Side. Men de ere fri Væsener; fri til at vælge det Gode eller det Onde. Alle have dette Privilegium, og Vejen er saa lige frem, at der er ingen Undskyldning for dem, som paastaa, at Gud ikke har aabenbaret sin Vilje. Der udfordres en alvorlig Stræben for at finde Evangeliet. Tro er en ubetinget Nødvendighed, men den er ingenlunde tilstrækkelig til Frelse.

Til det andet Spørgsmaal kan siges: De, som høre Herrens Tjeneres Vidnesbyrd, men som forkaste Loven, ville blive straffede for deres Ulydighed. Men hvor der ikke er nogen Lov, er ejheller nogen Overtrædelse. De Generationer derfor, som ikke have haft Kundskab om Evangeliet, som nu tilbydes Menneskeslægten, ville nyde det Privilegium, som en alvis og retfærdig Gud har beredt for dem. Dette er forbundet med et mægtigt Arbejde, som de levende maa udføre for de Døde, thi Alle maa annamme Evangeliet for at blive salige, og ved Evangeliets Lov ville alle Mennesker blive dømte „paa den Dag, naar Gud skal dømme Menneskenes skjulte Idrætter efter mit Evangelium, ved Jesus Kristus."

Herren har saaledes Omsorg for alle sine Børn, og han har begunstiget os med Kundskab angaaende hans Lov, og tillige befalet os at forkynde denne Lov for Verdens Beboere, saa at alle maatte have Anledning til at modtage eller forkaste den. Et stort Ansvar paahviler de Sidste-Dages Hellige, og de have ingen Tid til at spilde paa Ubetydeligheder, men de burde hellere tænke paa de Løfter, som vare dem givne i Begyndelsen, og den Herlighed, som er i Vente for de Trofaste i Fremtiden, saa at de derved kunne være tilskyndede til at virke for Guds Sag med forøget Iver, medens de ere her i denne deres anden Prøvestand, i Dødens Skyggedal.

Afløsning.

Ældste Carl Nyman løses, paa Grund af daarligt Helbred, fra at arbejde i Stockholms Konference, med Tilladelse til at rejse tilbage til sit Hjem.

Ældste Jens Nielsen Hansen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem.

Beskikkelse.

Ældste Carl G. Anderson beskikkes til at præsidere over Gøteborgs Konference.

Edw. H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Præsident Fred. Lundberg skriver fra Stockholm den 6te Januar: „Jule- og Nytaarshelligdagene bleve anvendte paa en meget behagelig Maade her. Vore For-

samlinger i den Tid vare tilfredsstillende, over Forventninger. Fremtiden ser klar ud for Evangeliets Sag her, da undertiden Nogle blive tillagte Menigheden ved Daab, og Nogle berede sig til Indlemmelse, medens atter Andre undersøge vore Lærdomme. Jeg begynder at blive bekjendt med Folket, og mange Fremmede have søgt Adgang til privat Samtale med mig angaaende Evangeliet. Da her er megen Sygdom for Nærværende, kaldes der ofte paa Ældsterne til at salve de Syge, hvem det er mig en Glæde at se blive bedre ved Guds Kraft gjennem Haandspaalæggelse og de Troendes Bønner. De arbejdende Ældster i denne Konference ere ved godt Helbred, og vi ere Alle forenede i at virke for vor fælles Sags Fremgang."

Under Dato af 21de Januar skriver Præsident Fred. Lundberg fra Weterås: „Jeg er nu paa en Tur rundt i Konferencen. Sidste Søndag afholdte vi to Forsamlinger her, som vare velbesøgte, og sidstledne Tirsdag afholdte vi, ifølge Indbydelse, en Forsamling ude paa Landet hos en velstaaende Landmand. Imorgen fortsætter jeg Rejsen til Upsala."

Ældste Ole Sørensen jun. skriver fra Nykjøbing den 20de Januar: „Det vilde være mig en Glæde, om jeg kunde med Sandhed sige, at denne Del af Vingaarden er i en trivelig Tilstand. Endskjøndt Ældsterne arbejde med stor Iver, ser det næsten ud, som om det var en Umulighed at afholde Forsamlinger, da Folket tilsyneladende er blevet meget ligegyldigt og lunkent med Hensyn til at lytte til Evangeliet. De faa Hellige, som der er, ere adspredte over Øerne, hvilket gjør det besværligt for dem at komme til Forsamling, men de fleste af dem ere i Besiddelse af Evangeliets Aand i et rigeligt Maal."

Præsident A. Madsen skriver i et Brev dateret Christiania den 21de Januar: „Den 12te December sidstleden forlod jeg denne By for at besøge de Hellige i Frederiksstad og Frederikshald. Jeg fandt Tilstanden i disse Egne meget tilfredsstillende og besøgte mange af de Hellige og nogle Fremmede. Helligdagene her bleve anvendte paa det mest behagelige med Forsamlinger, som vare vel besøgte af de Hellige og en Del Fremmede. 2den Juledag var her en Fest for Børnene og Nytaarsdag en for de Ældre, hvilke begge bragte megen Glæde og bidroge til, at Sødskendebaandet blev knyttet stærkere. Jeg har ogsaa besøgt de Hellige i Drammen, og tilligemed Ældste Israelsen aflagde jeg et Besøg i Röken. Ældsterne, som arbejde paa Hedemarken, berette god Fremgang i Evangeliet. Fra Ældsterne Berg og Folkman, som arbejde i Bergen, samt fra Ældste H. A. Pedersen i Trondhjem, har jeg ogsaa modtaget Breve, og i det Hele taget er Tilstanden i disse Missionsmarker god."

Ældste O. R. Olson skriver fra Gamleby, Sverige, den 22de Januar: „Det er tre Maaneder i Dag, siden jeg i Forening med Ældste T. Gyldenskog ankom hid til denne (Westerviks) Gren. I denne Tid have vi haft særdeles god Fremgang i at aabne nye Marker og prædike Evangeliet. I Løbet af denne korte Tid er det lykkedes os at afholde en Mængde Forsamlinger, ikke mindre end 14 have været afholdte hos Fremmede. I Udstrækning er denne Gren stor. Vi have fornylig aflagt et Besøg i Kalmarstad og Øland. Udsigterne i denne Gren ere i Sandhed lovende. Hos de Fremmede, hvor vi have afholdt Forsamlinger, have vi været modtagne med den største Forekommenhed. Herren har

rigeligen velsignet os i vort Arbejde; vi have fundet mange Venner og haft Anledning til at prædike Evangeliet paa flere Steder, hvor det aldrig før har været prædiket."

Korrespondance.

Kjøbenhavn, den 17de Jan. 1892.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Maaske nogle faa Linjer angaaende Kjøbenhavns Konference vilde interessere „Stjernen"s Læsere. I Kjøbenhavn afholdes to Forsamlinger hver Søndag og een hver Onsdag Aften i vort Lokale, Krystalgade 24, samt Bønforsamling hver Tirsdag og Fredag Aften i private Huse. Forsamlingerne ere, under Omstændighederne, vel besøgte, og mange Fremmede undersøge Evangeliet.

Vi have ogsaa en Søndagsskole, under Ældste J. P. Christiansens Bestyrelse, som er vel besøgt af Børn og adskillige Voksne. Lærerne og Lærerinderne bør især nævnes for den store Flid og Iver, med hvilken de udføre deres Kalds Pligter. Til 2den Juledag, den 26de December sidstleden, havde de beredt en stor Fest for Søndagsskolens Elever i Anledning af Julen. Et meget stort, smukt og prægtigt udstyret Juletræ var den største Interesse for Børnene. Omtrent 150 Børn vare forsamlede og deltoge med Glæde i Festen ved Sange, Deklamationer, Lege o. s. v. Alle de, som bidroge til Børnenes Fornøjelse ved denne Lejlighed, fortjene Forældrenes Tak. Den 2den Januar havde vi en særdeles vellykket Koncert af Søndagsskolens Sangkor. Man var uvilkaarligt henrykt i Tankerne ved at lytte til de mange skjønne Melodier og Sange, som disse uskyldige Børn udførte, og vi tør være forvissede om, at Gud og hellige Engle smile med Velbehag paa „disse Smaa," som i deres Barndom anstrænge sig for at behage Herren og berede sig for et nyttigt Liv i Fremtiden, helliget til Guds Navns Ære.

Hver Mandag Aften afholde vi en engelsk Skole, som er inddelt i fire Klasser. Mange af Eleverne ere dygtige i det engelske Sprog.

Vort Sangkor, under Ældste Carl H. Lüdekinks Ledelse, er i en særdeles god Tilstand, og dets Medlemmer fortjene megen Ros for deres Flid samt Opofrelse af Tid og Midler i denne Retning. Sangkoret bidrager meget til Interessen i Forsamlingerne, og mange Sidste-Dages Hellige kunne bevidne, at de modtoge deres første Vidnesbyrd om Sandheden ved en Salme og den Inspiration, som ledsagede dens Afsyngelse af de Helliges Sangkor. Blandt de Sidste-Dages Hellige er Sangkoret altid blevet betragtet som en stor Hjælp til Evangeliets Forkyndelse, og vort Sangkor gjør sin Del i saa Henseende.

I den senere Tid have flere Personer forenet sig med Kirken ved Daab, og Udsigterne for Evangeliets Sag i Fremtiden ere i Sandhed lovende.

Der er 8 Zionsældster i de fem Grene i denne Konference udenfor Kjøbenhavns Gren, og i nogle af disse ere offentlige Forsamlinger afholdte. I Almindelighed have Ældsterne gode Anledninger til at at aflægge deres Vidnesbyrd angaaende Sandheden, og i det Hele taget kunne Udsigterne for Evangeliet i Konferencen siges at være

gode, endskjøndt der findes Steder, hvor stor Ligegyldighed hersker iblandt Folket, især hvor Evangeliet har været prædiket i mange Aar. Men Ældsterne, som arbejde i Konferencen, forstaa, at for Rigets Vedkommende beror det ikke saa meget paa det store Antal Medlemmer, som tillægges Kirken ved deres Anstrængelser, som paa deres Utrættelighed i at frembære et Vidnesbyrd for deres Medmennesker, da Herrens Tjenere ere udsendte for at advare Folket og indbyde dem til Guds Rige, og naar Missionærerne kun opfylde deres Pligter i denne Henseende, ville de ikke være ansvarlige for Følgerne. Ældsterne udvise stor Nidkjærhed og Flid i deres Bestræbelser for Evangeliets Fremme i denne Konference.

Deres Broder og Medarbejder
H. F. Liljenquist.

Tale af Ældste C. W. Penrose

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, den 22de Marts 1891.

Det er mig en sand Glæde at samles med de Hellige i denne rummelige Bygning. Jeg ønsker den Helligaands Vejledning, saa jeg maa være i Stand til at tale det, som skal være til Gavn for de Forsamlede.

Som Tekst vil jeg læse St. Matthæus' Evangeliums 6te Kapitel, 9—13 Vers. Dette Skriftsted kaldes i Almindelighed Herrens Bøn. Kristus gav den til sine Disciple som et Eksempel paa, hvorledes de skulde bede. Den var ikke given i den Hensigt at oplæses ved alle Lejligheder og under alle Omstændigheder, som mange Kristne tro, ej heller kan det bevises, at en Bøn ikke er fuldstændig uden de Ord benyttes, som indeholdes i denne Bøn. Herren selv forklarer, hvorfor han gav sine Disciple denne Vejledning angaaende Bøn:

„Men naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de blive bønhørte for deres mange Ord. Derfor skulle I ikke vorde dem lige; thi Eders Fader veed, hvad I have behov, førend I bede ham."

Efter Bønnen tillægger han:

„Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders himmelske Fader og forlade Eder; men forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders Fader ikke heller forlade Eders Overtrædelser."

Det ser ud til, at mange, som endog bekjende sig til Kristendommen, have afveget fra dette Forbillede paa Bønnen. De have tilsyneladende forglemt det, og handle, som om de forventede Bønhørelse kun for deres mange Ords Skyld. De bruge ogsaa unødvendige Gjentagelser.

Bønner blive ikke besvarede for deres velformede Sætningers Skyld. Det er Hjertet, som Herren tager Hensyn til; hvad han ser i Løndom, vil han betale aabenbare. Herren vil besvare den oprigtige Bøn, hvor simpel den end er stilet i Ord. Velvalgte Ord finde ingen Yndest hos Herren, uden de komme fra Hjertet, thi uden dette er ingen Bøn antagelig for ham.

De Kristne i Almindelighed beflitte sig i deres Bønner paa at vælge de bedste Ord og udtale dem paa en

smagfuld Maade mere for at behage deres Tilhørere end Gud; saaledes erindrer jeg en Beretning angaaende en Bøn, som blev opsendt i Boston, hvori det hed: „Det var den mest formfuldendte Bøn, som nogensinde har været udtalt for nogen Forsamling i Boston." Vi burde overveje, hvad Kristus siger, og bede i Løndom, saa vi kunne belønnes aabenbare. Naar vi bede offenlig, burde vi bede for de Tilstedeværende, og fremføre Begjæringerne i Tro og Tillid til Herren, at han vil bønhøre os.

Herrens Bøn, eller Fadervor, indeholder megen Belærelse og mange Grundsætninger. Den første Sætning lyder saaledes: „Vor Fader, du som er i Himlene." Dette lærer os, først, at anraabe Gud som vor Fader. Han er vor fælles Fader, Ophavet til vor Tilværelse, thi vi nedstamme fra ham. Han er, som Paulus siger, „Aandernes Fader" (Heb. 12,9), vor store Stamfader, ikke paa en figurlig Maade, men i Virkeligheden. Den aandelige Del af vort Væsen er kommen ovenfra, medens den fysiske Del er sammensat af jordiske Bestanddele. Mennesket er saaledes en Skabning, som paa samme Tid indeholder disse to Egenskaber, nemlig de aandelige og kjødelige. Eftersom Gud er vor Fader, saa ere jo alle Mennesker Brødre og Søstre, uden Hensyn til Race, Nationalitet eller Slægtsforhold her paa Jorden. Alle burde forstaa dette, saa de maatte kunne opføre sig mod sin Næste som Medlemmer af en og samme Familie.

Dernæst lære vi fra denne første Sætning, at det højere Væsen, som vi skulle tilbede, har et Opholdssted, en Bolig, nemlig „Himlen." De Kristne i Almindelighed antage, at Gud fylder alt Rum, og at han paa samme Tid er af den Beskaffenhed, at hans Nærværelse udfordrer intet Rum. I Herrens Bøn staar der: Vor Fader, du som er i Himlene. Der staar ikke, som fylder Himlene, Jorden og Helvede, men: som er i Himlene. Vor himmelske Fader er et personligt Væsen, i hvis Billede vi ere skabte.

Den næste Sætning lyder: „Helliget vorde dit Navn."

Guds Navn skulde helligholdes og ikke misbruges. Formedelst hellige Løfter ere mange af os forpligtede til at holde denne Lov. Vi se, hvorledes det Princip ikke at misbruge Herrens Navn, hverken i forsætlig slet Hensigt eller i religiøs Iver, blev tillæmpet ved den Omstændighed, at det højere Præstedømme i Stedet for at kaldes „det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden" forandredes til „det melkisedekske Præstedømme" for at undgaa at gjentage Guddommens Navn for ofte. „Komme dit Rige." Disse Ord have en meget større Betydning, end mange kunne fatte. De betyde, at Himmelens Rige skal komme til Jorden. De fleste Kristne forvente, at de maa gaa herfra, førend de kunne indgaa i Guds Rige, medens vi i denne Bøn lære at bede om dets Tilkommelse. Den samme Tanke møder os ved at læse den følgende Sætning: „Ske din Vilje, som i Himmelen saa og paa Jorden." Naar dette i Sandhed opfyldes, er Guds Rige paa Jorden. Jesus siger i Bjergprædikenen, at „de Sagtmodige skulle arve Jorden." Johannes den Aabenbarer saa Jorden forløst og den store Skare, som skulde regjere i Herlighed med Frelseren. De sang de Forløstes Sang, at Kristus havde frelst dem med sit Blod, og at de skulde regjere med ham paa Jorden. Derfor bør vi bede, at Riget maa komme, og virke for Jordens Helliggjørelse. Naar Satans Magt er overvunden, og

Herren skal bo med sine Børn og være deres Gud, som de gamle Profeter forudsagde, da skal Fjendskabet mellem Mennesket og Dyrene borttages, og Jorden skal være fuld af Guds Kundskab. Kristus vil blive Menneskenes Overhoved, medens Gud bliver „Alt i Alle."

Kristus gav mange Lignelser angaaende Guds Rige. Blandt andet lignede han det ved et Sennepsfrø, som voksede og blev til et stort Træ. Daniel saa det som en liden Sten, som voksede og opfyldte hele Jorden. I begge Lignelser findes den samme Tanke: Riget skal ikke komme i sin Fylde paa en Gang; men det skulde have en ringe og ubetydelig Begyndelse. Guds Rige skal være paa Jorden, Kjødets Fødested, og Jorden skal blive vort fremtidige Hjem og vor Himmel.

Kirken og Riget er ikke det samme, endskjønt de ere meget nøje forbundne med hverandre. Rigets Evangelium er i Kirken. Kirken er en Forberedelse til den guddommelige Regjering, hvilken ikke vil blive tilfulde oprettet, førend Kristus kommer som en Rigets Konge. Vi leve i Rigets Tilkommelses Tid. Vi ere befalede at være lydige mod de Regjeringer, under hvilke vi leve, saa længe de ere til, thi „de eksisterende Magter ere beskikkede af Gud," men vi nærme os Tiden, da alle Riger paa Jorden ville blive Guds og Kristi. Lad os, naar vi bede: „Komme dit Rige; ske din Vilje, som i Himmelen saa og paa Jorden" tillige gjøre Alt, som staar i vor Magt, for at berede Vejen for Rigets Oprettelse paa den ganske Jord.

„Giv os i Dag vort daglige Brød." Man kunde spørge, hvorfor man skulde bede om dagligt Brød, naar man har alt, hvad man behøver. Svaret er dette: Denne Bøn bør ikke bedes i Egenkjærlighed. Vi sige: „Fader vor," ikke: min Fader, „giv os i Dag vort daglige Brød." Mange have ikke dagligt Brød, og vi burde bede for dem, saavel som for os selv. Og medens vi bede for dem, burde vi endog, saavidt det er os muligt, hjælpe de Nødlidende. Vi burde ikke forglemme vor Næstes Trang, men være medlidende og behjælpelige mod vore Medmennesker uden Hensyn til, hvilken Trosbekjendelse eller Samfundsklasse de tilhøre. Der er Goder nok paa Jorden for os Alle. Naar Riget er kommet i sin Fylde, og Guds Vilje sker paa Jorden, som den sker i Himmelen, da ville Alle have nok, og Ingen vil lide Nød.

„Forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere." Hvor mange af os kunne forvente at faa Tilgivelse, dersom vi skulde blive behandlede i Overensstemmelse hermed? Mange Vanskeligheder opstaa undertiden imellem Menneskene angaaende timelige Anliggender, og de blive fordringsfulde. Dersom Nogen skylder en Anden Noget, føler denne sig meget ivrig i at faa sit Tilgodehavende, og maaske trænger han sin Broder til det Yderste for at faa „den sidste Hvid" af Renten, sigende: „Skaf mig, hvad du skylder mig", medens Kristi Aand er fuld af Naade og Tilgivelse. Lad os behandle vor Næste saaledes, som vi ville, Gud skal behandle os. Jeg mener ikke, at en Person skulde være ligegyldig med at betale sin Skyld. Vi skulle alle være retfærdige. Den Fattige har ingen Rettighed til at tænke om den Rige, at han har nok og kan godt undvære, hvad han skylder ham. Om en Fattig laaner Noget, er det hans Skyldighed at betale det igjen, ligesaavel som den Riges. Hvad vi love, burde vi holde, om det endog forvolder os Tab. Løftebrud og Kntraktbrud ere mishagelige

i Herrens Øjne. Men lad os ikke være altfor haardhjertede mod hverandre, men handle ifølge Barmhjertighedens og Eftergivelsens Aand, hvilken er Evangeliets Aand.

„Led os ikke ind i Fristelsen, men fri os for det Onde." Det er klart, at Gud ikke i sig selv leder Nogen ind i Fristelse; men han tillader Omstændigheder at indtræffe, som ere af den Beskaffenhed, at de friste Menneskene. Dette er nødvendigt, for at Menneskene kunne være i Stand til at gjøre Brug af deres Handlefrihed og saaledes med Retfærdighed blive dømt efter deres Gjerninger. Vi se ofte Personer, som foraarsage deres egen Fristelse, og som siden ere meget tilbøjelige til at beskylde Andre derfor. Det sikreste er at undgaa det, som leder til Fristelse, thi dersom vi ikke gjøre dette, kunne vi falde, trods alle vore gode Forsætter. Medens vi ere paa Jorden, ere vi udsatte for Fristelser. Jesus blev fristet paa mange Maader, men overvandt Fristelserne. Intet kunde rokke ham. Det vilde være godt for os, om vi kunde følge hans Eksempel. Lad os bede om at frelses fra det Onde.

„Thi dit er Riget og Kraften og Herligheden i Evighed." I Sandhed, Gud være æret for Alt, som er godt. Æren for vor Frelse tilhører ham. Ved hans Naade kom Jesus som en Forsoner for Verdens Synder. Gud lagde Planen for vor Frelse, og derfor tilhører al Æren ham. Vi kunne gjøre Alt, som staar i vor Magt, for hans Riges Opbyggelse, men Æren tilhører ham. Alting er hans, Luften, Jorden vore Sjæls- og Legemskræfter. Alt, hvad vi eje, have vi faaet fra ham. Vi burde derfor af hele vor Sjæl udbryde: „Dit er Riget og Kraften og Herligheden i Evighed! Amen!"

Hver Sætning i denne Bøn kunde være Tekst for en Prædiken. Jeg frembærer mit Vidnesbyrd for eder, at de Lærdomme, som fremsættes i Herrens Bøn, ere sande, at Evangeliet er sandt, og at Gud er vor Fader. Jeg ved, at Jesus, som døde paa Golgatha, er Kristus, og at han opfor til Himmelen, og han skal komme til Jorden igjen og oprette sit Rige i dets Fylde. Jeg ved ogsaa, at hans Komme er nær for Haanden. Jeg bevidner, at det Evangelium, som vi forkynde, er Guds Riges Evangelium, og at Tidernes Tegn bebude den lykkelige Dags Nærhed, da Kristus skal komme for at regjere. Jeg bevidner tillige, at Joseph Smith var en Forløber for Kristus. Maa Gud velsigne os og hjælpe os at være trofaste og berede os for Riget, saa at, naar Kristus skal regjere i Zion og Jerusalem, vi da maatte være beredte til at regjere med ham i Herlighed. Amen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).